

da per aclamació, efectua recomanacions en tres apartats: la formulació de polítiques i la planificació, els serveis i la informació, la investigació i la formació. La declaració afirma que els factors de la població urbana «estan influïts per una sèrie de variables i que, tal vegada, tenen amplis efectes sobre l'estructura social, econòmica i política de les ciutats i els països».

La necessitat de la descentralització i de la coordinació de les polítiques

nacionals i locals, la potenciació dels sistemes de ciutats i la reducció de les taxes de creixement de la població són alguns dels punts aprovats. A més, la Declaració fa una crida a la comunitat internacional perquè doni suport al països en desenvolupament amb una major assistència tècnica i perquè «impulsi el procés de desarmament, mitjançant el qual s'alliberarien recursos» que restarien disponibles per cobrir les prioritats. □

SING SAATHI: UN ALCALDE TERMINANT

«Els nord-americans ho volen tot»

Sing Saathi, alcalde de Nova Delhi, ha alçat pols, amb unes declaracions contundents, en la Conferència Internacional sobre Població i Futur Urbà a Barcelona. Per a EL TEMPS, encara ha parlat més clar.

Carles Ruiz

Entre tots els assistents a la Conferència Internacional sobre Població i Futur Urbà, un dels que més va cridar l'atenció va ser l'alcalde de Nova Delhi. Amb el turbant característic dels *sis*, Sing Saathi deixà bocabardats els delegats que participaren en les sessions del Comitè que tractà les polítiques relatives a la migració i la distribució de la població. El to de la seva intervenció trencà amb el llenguatge excessivament moderat de la resta dels participants.

«No he dit tota la veritat, però sí tot el que podia dir dintre de les possibilitats». Les seves paraules semblen levitar, guiades per l'esguard serè d'uns ulls negres que han registrat totes les escenes de la història recent del seu país. Saathi prové d'una família pobra, que emigrà des de Pakistan a l'Índia en el moment de la seva independència. Després de llicenciar-se en Ciències Polítiques l'any 1951, començà a treballar amb els sindicats, la seva vocació. Parlar del problema demogràfic és parlar del problema econòmic i social. Per això, l'alcalde Saathi, quan parla de Nova Delhi, parla de l'Índia.

—*¿Quina ha estat l'herència dels anglesos?*

—Hi ha hagut una influència dels anglesos en moltes coses i, a nivell urbanístic, també. Pensi que ens han colonitzat durant dos-cents anys, i la prova més evident d'aquella influèn-

cia és que tots parlem l'anglès. Ara bé, si la pregunta que em fa vol dir que ells han fet moltes coses per nosaltres, la resposta és no. Els anglesos no van fer res per nosaltres, tret d'explotar-nos i dominar-nos. Aquest és el major problema que tenim ara. Ens han explotat tant que van destrossar la nostra economia.

—*¿I després?*

—A partir de la independència, es van organitzar nous sistemes d'agricultura i d'indústria, que han situat l'Índia com el sisè país del món en producció industrial. Això és molt, si tenim en compte la nostra població i tots els problemes que ens han deixat. Som més de set-cents milions de persones i, amb aquesta quantitat de gent, encara tenim tot per fer. Després de la dominació anglesa, després de 45 anys d'independència, i després de sis plans de desenvolupament, encara hi ha un quaranta per cent de la població que viu per sota de la línia de pobresa. Aquest quaranta per cent és l'objectiu principal del treball del govern.

—*¿Quins són els problemes més graus de la vostra ciutat?*

—Per a nosaltres, les prioritats són la pobresa, la sanitat i l'habitable.

—*¿I què s'hi ha fet?*

—Hem proveït de les necessitats mínimes quasi un milió i mig de persones. Hem donat petits terrenys perquè la gent pugui construir-hi les seves cases. Aquests terrenys tenen aigua i electricitat. Als barris, hem obert escoles, centres de sanitat, bibliote-

DOMÈNEC UMBERT

ques, centres comunitaris, jardins, etc. Tenim enllumenat públic i hem millorat la xarxa d'aigua potable. Però nosaltres hem vingut a la Conferència per dir que el problema radica en una cosa diferent: el problema principal està a les zones rurals, on viu el setanta per cent de la nostra població i que, cada vegada més, abandonen el camp i vénen a les ciutats. Tota aquesta gent que emigra crea una pressió tan forta que la planificació familiar quasi no es nota, perquè la població de les ciutats creix un quatre per cent cada any. El creixement natural és d'un 1 per cent, però el creixement produït per la immigració significa un 3 per cent.

—*¿Per què s'origina aquesta immigració?*

—Miri, la meitat de la gent que viu als pobles depèn dels propietaris de la terra. Els camperols treballen per a aquests propietaris i, mentre no s'alliberin d'aquesta explotació, no tindran una casa al seu poble, ni tan sols un tros propi de terra per a cultivar.

No tenen absolutament res. A més, com que n'hi ha tants, només poden treballar tres mesos a l'any. Aquest és

el motiu pel qual se'n van cap a les ciutats. Allà poden tenir possibilitats de trobar feina, perquè hi ha indústries noves que no demanen experiència. Però, és clar, el govern no té cases ni serveis per a tanta gent. Ací comença el problema de les ciutats. Nosaltres no podem restringir aquest flux migratori perquè això no es pot fer en una ciutat democràtica i en un país democràtic. Hem vingut per fer comprendre als països rics que nosaltres necessitem ajuda econòmica, perquè el veritable problema és la migració. La píndola no pot evitar la fugida cap a les ciutats. Nosaltres ens trobem amb aquest problema, que no és el nostre, perquè no l'hem creat, sinó que el van crear els explotadors que ens han dominat. Per això han de compartir el problema amb nosaltres. La desesperació econòmica és molt perillosa i ja ha creat dues guerres molt importants en el món. Si aquesta situació continua, i si ens obliguen i no ens ajuden, no ens conformarem, sinó que la nostra política crearà problemes internacionals. Els països rics han d'ajudar-nos, si volen la pau.

—*El deute extern i les despeses d'armaments minven, però, conside-*

rablement les possibilitats de recuperació...

—Els problemes internacionals produeixen que les despeses militars absorbeixin una gran part dels diners que s'haurien d'adreçar a les prioritats que dèiem abans. Però els nostres veïns gasten molts diners en armament i, és clar, hem de defensar-nos. L'Índia no vol atacar ningú, perquè ja vam ser envaïts. Després de dos-cents anys d'ocupació, hem de garantir la nostra sobirania. Els pobres prefereixen ser-ho en un país no dominat, perquè no solament no es solucionaria el seu problema, sinó que en tindrien un de més. Volem viure en pau, però també volem tenir l'autoritat per traçar el nostre destí. No desitgem que ningú ens imposi la seva manera d'actuar o de pensar, ni les seves tradicions ni la seva cultura. Els nord-americans volen conduir el destí del món. Miri, és com el cas del xofer d'un cotxe i del passatger que va al darrere, i el xofer el porta on ell vol, en comptes de portar-lo on vol anar el passatger. Nosaltres volíem participar amb els Estats Units perquè ens ajudessin a arribar on nosaltres volíem, però no que ens indiquessin quin era

«Si volen la pau, els països rics han d'ajudar-nos.»

el punt que ens convenia. Hem de ser independents i solucionar els nostres problemes lliurement. De fet, ja ho fem, i paguem un preu molt alt per això.

—*Els conflictes interns compliquen encara més la situació. Hi ha, per exemple, el tema dels sijs...*

—Tots els conflictes interns del nostre país estan creats per influències externes que volen desintegrar l'Índia, el mateix que va passar amb la colonització. Els anglesos no eren tan valents ni tan forts com els nostres avantpassats, però el nostre país era dividit per la religió, les castes, les províncies... Els anglesos no hi arribaren amb un exèrcit, hi arribaren amb les armes en les mans i les donaren a la nostra gent perquè es barallessin entre ells. D'aquesta manera, tot el país va ser conquerit. En arribar la independència, tots aquests problemes es van acabar i l'Índia es va convertir en un país unit.

Els de fora no necessiten bombardejar ni envair l'Índia, però sí afeblir-la i desintegrar-la. Llavors, es dediquen a dir a les diferents tribus i castes que han de tenir el seu territori. Si aquest procés continua, l'Índia serà fragmentada, perdrem la nostra sobirania i la nostra independència. Un altre defecte que nosaltres tenim és que volem ser autosuficients en tot i no ho som. No volem demanar res a ningú, i per això ens castiguen. Però haig de dir que, de tota manera, són molt pocs els que s'han deixat influir per aquestes pressions internacionals. Miri, ¿per què els nord-americans van bombardejar Líbia? Diuen que pel terrorisme. Llavors, ¿per què no bombardegem Pakistan, quan sabem que allí s'entrenen els terroristes? Perquè no acabaríem amb el terrorisme. ¿D'on prové, doncs, el terrorisme?, he, he. Per això, hem de defensar-nos i comprar armament. Els nostres veïns utilitzen el terrorisme per dividir-nos, perquè saben que les nostres prioritats són d'altres. Al nostre país hi ha un tipus de personatge que anomenem Dada Ghunda, que no creu en Déu, sinó en la força. Els nord-americans són Dada Ghunda.

—*¿Com interpreta vostè l'absència de les grans ciutats nord-americanes?*

—Jo entenc perfectament aquesta absència, i crec que és exclusivament per un motiu: ells no tenen cap problema. En segon lloc, sembla que no estan interessats en el tema. Ens volen contenir dintre del nostre país perquè

Les ciutats milionàries

Jordi Moners i Sinyol

La Conferència Internacional sobre Població i Futur Urbà que se celebra a Barcelona quan escric aquest article convida a fer unes reflexions sobre aquest tema, tant en el context internacional com en el local.

Aquest aplec de gent i idees de tots colors sembla que pretén que polítics i professionals de les ciutats més poblades del món intercanviïn experiències i aprofundeixin en els temes del control demogràfic i la planificació de la vida a les grans urbs.

Els desitjo molta sort, però em sembla una pretensió innocent si pensem en les diferències profundes i diametralment oposades que hi ha, per exemple, entre la problemàtica de Leningrad i Mèxic, de Milà i Calcuta, de Tòquio i Ankara, de Barcelona —amb un creixement quasi nul entre el 1980 i el 1990, que ens ha caigut del cel sense planificar-lo ni esperar-lo— i Sao Paulo, que en aquest mateix període haurà augmentat en un 50 per cent la població.

L'encís de tot un devesall de bones intencions ha estat estroncada clamorosament pels aplaudiments provocats pel representant de Nova Delhi en resituar la discussió: «els països rics han d'ajudar les ciutats dels països pobres», ha vingut a dir. I tot d'una la píndola anticonceptiva i les places dures s'han fet fonedisses i han cedit el protagonisme als vils diners.

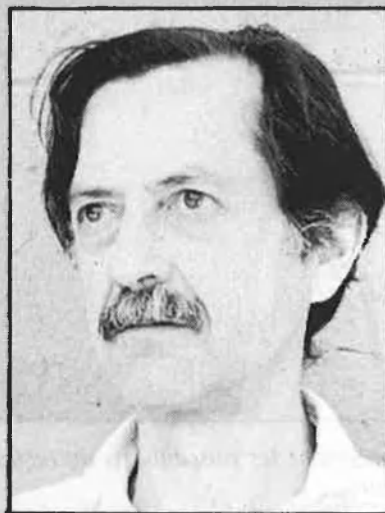
I ací rau el nus de la qüestió. Però potser caldria matisar més, perquè els països pobres ja estan massa escarmentats de les ajudes dels rics, i no crec que es deixin entabanar per un miserable gratat de monedes. Jo diria, doncs, que el problema rau en el model econòmic de la societat on vivim, que, segons sembla, molt pocs volen canviar. I primilant més encara: en la divisió internacional del treball que patim, amb el seu repartiment arbitrari de tasques i obligacions, tant en la producció com en la decisió i el consum, en el cobrament de dividends pels uns i en la impossibilitat de satisfer les necessitats més urgents pels altres.

Avui, i en el futur pròxim, el problema de les urbs superpoblades és i serà un problema fonamentalment del Tercer Món, però sobretot del tercermundisme, que esquitxa tot el planeta, però que afecta sobretot unes zones no necessàriament, però sí generalment, molt industrialitzades... amb una indústria i una economia totalment subalternes, és clar.

En aquest sentit, és il·lustratiu de veure els desplaçaments produïts en el rànking de ciutats més poblades en aquesta segona meitat del segle:

Si el 1950 els països que tallaven el bacallà —EUA, Europa, URSS i el Japó— tenien situades 12 ciutats entre les vint primeres, l'any 2000 només n'hi tindran tres, mentre que Mèxic, el Brasil, l'Índia i Corea hauran escalat els llocs primers, seguits d'un reguitzell de països tant o menys desenvolupats que ells. I si Nova York —primera el 1950— haurà passat de 12,4 milions d'habitants a 15,5, la ciutat de Mèxic —avui ja primera i immersa en una economia nacional absolutament depauperada per la depredació i, ¡oh paradoxa!, per les ajudes econòmiques dels bancs internacionals— haurà saltat dels 3,2 als 26,3 milions.

Així les coses, de poc poden servir les bones intencions —diuen que l'infern n'és ple—, ni els aplecs internacionals per intercanviar experiències tan discordants, ni els consells benintencionats i benévols de benpensants benèmerits.

la nostra indústria està creixent acceleradament. Si aconseguim solucionar els nostres problemes, serem un país que tindrà moltes coses a dir en el món. Els Estats Units tenen la seva estratègia: volen evitar que Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina es desenvolupin; desitgen que continuem tancats i en silenci. Aquesta Conferència es fa per trobar solucions, i ells el que volen és que la cosa es compliqui encara més.

—¿És l'ONU el fòrum adient per a resoldre aquests problemes?

—És l'única institució que tenim. No hi ha cap alternativa. L'ONU ha trigat 45 anys a créixer i arribar a l'estat actual. No s'ha fet en un dia.

—Segons les previsions, l'any 2000 Nova Delhi tindrà més de tretze milions d'habitants, quasi el doble de la població actual. ¿Pot dormir vostè amb set milions de problemes?

—No tinc set milions de problemes, he, he. En tinc molts menys. Si estigués despert tota la nit, no rendiria a l'endemà i no solucionaria res. La meua obligació és la d'utilitzar tota la meua capacitat de treball per solucionar tots els problemes que pugui.

—La Declaració final de la Conferència de Barcelona ha posat l'èmfasi en la planificació familiar, però no s'ha parlat de distribució de la propietat ni de la gestió...

—Ha estat un tema molt polèmic, amb opinions molt dividides. Els problemes de les ciutats no provenen només del creixement natural de la població, sinó, fonamentalment, de les migracions. Si la planificació familiar no arriba a les zones rurals, la migració continuarà. És un cercle viciós. S'ha d'aturar el creixement en ambdós llocs al mateix temps, s'ha de dotar la gent del camp d'uns mínims perquè no emigrin.

—¿Com respon la dona índia a la crida que fa el seu govern per contenir la natalitat?

—Molt positivament, millor que l'home. El problema és que aquestes facilitats encara no han arribat a les zones rurals. En la majoria dels llocs les dones han de caminar molts quilòmetres per trobar un centre.

—¿És casat vostè?

—Sí.

—¿I quants fills té?

—Sis.

—¿No li sembla que això és incompatible amb tot el que hem dit de la planificació familiar?

—Per això he triat a la Conferència el Comitè de les polítiques de migració, en comptes del Comitè de fecunditat. □